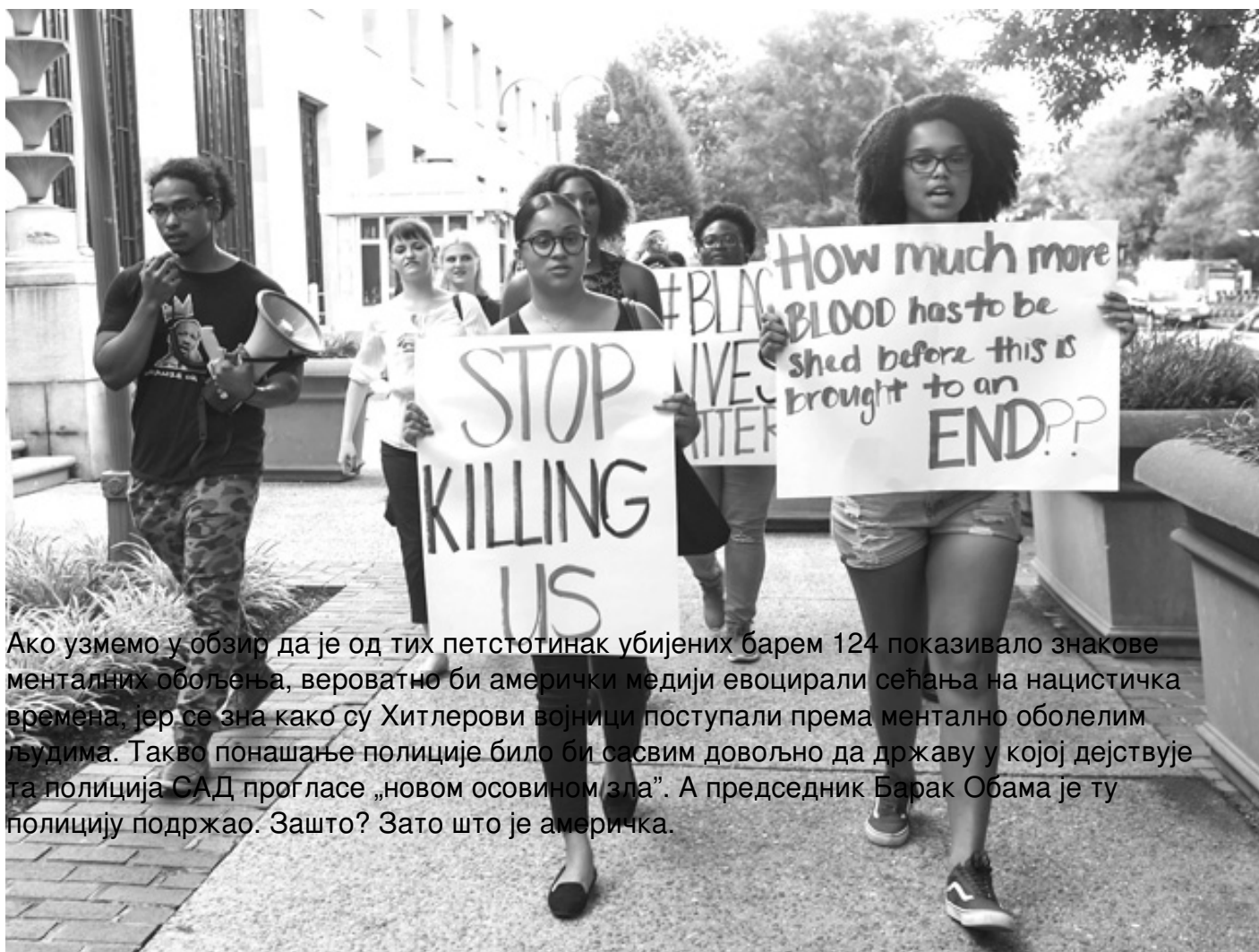

У 2016. години полиција је до сада убила више од 500 грађана, док је у 2015. убијено њих 990. Можда мислите да говорим о стању у некој диктатури типа Саудијске Арабије или Северне Кореје, али ово су статистике за САД. Штавише, само ове године убијено је више од 120 Афроамериканца, што је узнемирујуће огроман број, имајући у виду да Афроамериканци чине само 13 процената становништва САД. Вашингтон би на ове податке реаговао врло бурно да се односе на неку њима непријатељску државу. Севале би оптужбе за „фашистичке нападе на мањинску популацију“, претило би се санкцијама или војним интервенцијама и захтевало би се од државног руководства да под хитно осуди понашање полиције, а можда и да је расформира, те да се препусти некој цивилизованијој држави или алијанси, попут САД или НАТО, да уведе ред.

Ако узмемо у обзир да је од тих петстотинак убијених барем 124 показивало знакове менталних обољења, вероватно би амерички медији евоцирали сећања на нацистичка времена, јер се зна како су Хитлерови војници поступали према ментално оболелим људима. Такво понашање полиције било би сасвим довољно да државу у којој дејствује та полиција САД прогласе „новом осовином зла“. А председник Барак Обама је ту полицију подржао. Зашто? Зато што је америчка.

Иран је још 2014. изразио „забринутост због насиља против црнаца у САД“, као својеврсни цинизам због сталних прозивки ове азијске земље од америчких званичника и медија. Заиста, ако Американци дају себи право да читају лекције другима због репресивног понашања органа реда, није ли сасвим природно да то чине и друге државе кад полиција у САД брутално напада и убија ненаоружане припаднике мањинских

Афроамериканца? Без обзира на Барака Обаму, Афроамериканца на највишој државној функцији, већина Афроамериканца се осећа несигурно кад их заустави полицајац. Ако занемаримо статистике, ова чињеница је присутна и у популарној култури – често у некој америчкој серији или филму гледамо Афроамериканца за воланом који стрепи од тога да га заустави полиција, јер зна да сусрет може кобно да се заврши. Овакве готово стереотипне ситуације често прати и снимљени смех публике у позадини, иако породицама многобројних убијених Афроамериканца свакако није до смеха. Није ни Обама, који је једном приликом пустио сузу током конференције за штампу на тему полицијског насиља према афроамеричкој популацији, али је говор о реформи полиције и доношењу закона који би омогућили судско гоњење полицајаца који брутално убијају цивиле – изостао. Зато не чуди да је прошле године, кад су припадници полиције убили 990 људи, број осуђених полицајаца био – нула. Исти резултат био је и годину дана раније. У ствари, од 2005. године само 13 полицајаца је осуђено за убиство или убиство из нехата док су били на дужности. Казне су, наравно, „драконске” – у последњој пресуди (2013) полицајцу Данијелу Хармон-Рајту, који је убио ненаоружану 54-годишњу Патришу Кук, казна је била – три године затвора.

Наравно, нису сви полицајци лоши момци, али кад они добри ћуте пред бруталним насиљем својих колега, нису ли они на неки начин саучесници у њиховим злоделима?

Због веома репресивног полицијског апарата и, по том питању, једностраног правосуђа, Афроамериканци у САД први пут од шездесетих и седамдесетих година 20. века почели су се да организују у покрете отпора полицијској бруталности и медијском ћутању пред неправдом, овог пута у оквиру кампање #BlackLivesMatter (који неки пореде са „Black Power” покретом), али и у виду оружаних напада на саму полицију. Након што су полицајци убили двојицу Афроамериканца, у Батон Ружу у Луизијани и у Сент Полу у Минесоти, десили су се осветнички напади војног ветерана, Афроамериканца, који је убио пет полицајаца у Даласу, као и двадесетдеветогодишњег Афроамериканца из Канзас Ситија, који је убио три полицајца у Батон Ружу. У жељи да се избегну даљи сукоби или, недајбоже, грађански рат, могу само да поновим оно што је Министарство спољних послова Ирана поручило америчким властима: „Морате да поштујете људска права мањина.”

(Политика)